

**Martina
Kulhánková**

Život na houpačce

AUTENTICKÉ PŘÍBĚHY
ZE ŽIVOTA „HRANIČÁŘŮ“ A JEJICH BLÍZKÝCH

Život na houpačce

Vyšlo také v tištěné verzi

 ROSIER

Martina Kulhánková

Život na houpačce – e-kniha
Copyright © Rosier, s. r. o., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Život na houpačce

Život na houpačce

Martina Kulhánková

 ROSIER

Text © Martina Kulhánková, 2022

Illustrations © Aneta Nela Kulhánková, 2022

ISBN tištěné knihy: 978-80-88467-18-2

ISBN ePUB: 978-80-88467-19-9

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-88467-20-5

ISBN PDF: 978-80-88467-21-2

Předmluva

Publikace, kterou jste právě otevřeli, přináší na následujících stránkách výpovědi „hraničářů“, tedy osob nejrůznějšího věku, pohlaví i zájmů, které ovšem spojuje společné téma – hraniční porucha osobnosti.

Celkem 22 příběhů vás seznámí nejen s životními zkušenostmi jedinců, kteří touto diagnózou trpí a podstupují s ní každodenní boj, během něhož velmi často čelí nejen nezájmu okolí, anebo rovnou odmítání ostatních, ale nechybí ani empatický pohled těch, jež se snaží „hraničářům“ pomoci; tedy jejich přátel, rodinných příslušníků i všech ostatních, kteří mají s hraniční poruchou osobnosti co do činění.

Jednotlivé výpovědi všech aktérů přináší tato kniha v původní podobě, změněna byla pouze některá jména. Autorka publikace proto upozorňuje, že informace obsažené v jednotlivých kapitolách rozhodně nemají sloužit, a ani neslouží, jako oficiální manuál pro léčbu, či naopak jako návod k sebepoškozování či páchání jiných forem sebedestruktivního jednání, které často popisují. Hlavním cílem knihy je naopak podpora všech, kteří hraniční poruchou osobnosti trpí, v jejich každodenním boji a zároveň snaha informovat jejich okolí i veřejnost o nebezpečí, které s sebou přináší skutečnost spočívající v neznalosti a nezájmu o tuto diagnózu, ať již ze strany laiků či lékařů. Neznalosti, na jejímž základě vznikají tyto příběhy, jež na rozdíl od pohádek často nemají dobrý konec...

Věnováno Anetce Nele

*„Jsi mojí motivací a mým hnacím motorem,
miluji Tě nade vše...“*

Úvod

„Když nikdo nepřichází na pomoc a krásy života vyprchaly, zjišťuji, že pomoc přece přichází, i když nevím jak a odkud.“

Mahátma Gándhí

Je možné, že se občas cítíte smutně, naštvane, nemotivovaně, zbytečně, úzkostně, kladete si otázku, proč se stále za něčím honíte. Tvrdíte o sobě, že máte depku, že vás nic nebaví, že by bylo nejlepší se někam uklidit a vylézt, až bude líp. Ano, takové stavy míváme občas všichni. Souvisí to s tím, jak se ten den vyspíme, jaké je počasí, co zrovna provedly naše děti nebo čím nás záúkolují v práci či ve škole. Vykolejí nás to, máme špatnou náladu, možná se pohádáme v autobuse, vynadáme dětem, ale přejde to a my se zase cítíme líp. Ale teď si tyto pocity představte několikanásobně silnější. Tak velké, až se vám zdá, že vás to dusí, že se nemůžete nadechnout a že vám každou chvilku musí puknout srdce. Bolí vás v každícké části těla. A ty stavy se vám stále opakují, každou hodinu, každý den, každý rok, několik let. Není to to samé, co prožíváte vy, je to něco mnohem horšího, je to hraniční porucha osobnosti.

Když jsem o této poruše slyšela poprvé, myslela jsem si, že nemůže jít o nic vážného. Porucha osobnosti, to je asi něco jako porucha chování, porucha učení, porucha pozornosti, z toho se dá přece vyrůst. Jak jsem se ale mýlila! Jakmile jsem načetla spoustu materiálů, začala jsem mít strach, a ten mě už nikdy neopustil. Ne, nejde jen o špatnou náladu, o způsob upoutání pozornosti, je to bohužel mnohem horší. Jde o nemoc, která může být v některých případech i smrtelná. A tento fakt v současné době ještě spousta lidí netuší. Pak jsou však také ti, kteří o problému vědí, ale podceňují ho, zesměšňují, případně jej dávají na roveň pubertě či rozmazlenosti. Bohužel se nejedná jen o laiky, někdy se tito neznámkové rekrutují i z řad odborníků. Zpravidla jsou to ale rodinní příslušníci lidí s hraniční

poruchou osobnosti, kteří svým příbuzným nevěří a mají je jen za lháře, manipulátory a jedince snažící se na sebe za každou cenu nevhodným způsobem upozornit.

Pro všechny tyto osoby, ať už samotné „hraničáře“, jak se často lidem s hraniční poruchou osobnosti říká, tak pro jejich blízké, jejich učitele, kolegy, ale i jejich lékaře či jiný zdravotnický personál, jsem sesbírala následujících dvacet dva příběhů, na kterých lze ukázat, jak složitá, neliťostná, proměnlivá a nevypočitatelná může tato porucha osobnosti být. Dvaadvacet příběhů, a přesto je každý trochu jiný. Dvacet dva lidí, kterým byl do vínku nadělen tento těžký osud. Nejsou to ale příběhy jen oněch dvaadvaceti lidí, kteří trpí či trpěli touto nemocí, jsou to i osudy jejich nejbližších, sourozenců, rodičů, přátel, a partnerů. Každý z těchto dvaceti dvou příběhů si zaslouží pozornost, protože je to vzorek všech těch, kteří touto poruchou trpí, žijí a chodí mezi námi. A když jim porozumíme, můžeme to být právě my, kdo se jim pokusí zlepšit či dokonce zachránit život.

Vaše Martina Kulhánková

ig: @zivot_na_houpacce/fb: Život na houpacce

Příběhy

Maminka Martina

Máte někdy pocit, že máte fakt strašný den? Že už se vám nemůže stát nic horšího? Věřte, že může. Může se stát i to, že se váš život rozpadne na milión kousíčků a vy si říkáte, kde se stala chyba, proč zrovna vy...

Bylo pondělí 8. března 2021, stále ještě lockdown, tudíž občasné home office, všude míň lidí, různá omezení, ale zároveň to byl také Mezinárodní den žen. Náš pan školník, v ten den na pracovišti jediný muž, dal všem kolegyním vlastnoručně vyrobené přáníčko, růžičku a čokoládu. Speciálně pro Anetku koupil cereální srdíčka, protože všichni věděli, že válčí s poruchou příjmu potravy a čokoládu by nejedla. Kytíčku si nafotila na Instagram a vypadala spokojeně. V recepci naší školy, kde už půl roku pracovala, si udělala i pár fotek, protože jí to ten den opravdu neskutečně slušelo. Nevím, jak to dělala, ale dokázala i po probdělé noci ráno vypadat fantasticky. Vždycky krásně oblečená, nalíčená, učesaná, všechno sladěné. Stejně jako i onen den...

Po skončení směny za mnou přišla oblečená do mikiny s kapucí, kabátu, šály a čepice, měla dokonce i roušku – všechno v černé barvě. Koukaly na mě jen ty její nešťastné oči, přesto tak krásné, jak jen její oči mohly být. Byla bledá, unavená. Přišla se rozloučit, prý jde domů. Jelikož se mi její rozpoložení moc nezdálo, zkusila jsem navrhnout, aby na mě počkala, že spolu půjdeme do testovacího centra, kde jsem byla ten den objednaná na covidový test, a pak spolu pojedeme domů. „Ne, chci už jít domů,“ zněla její odpověď. Nemělo smysl ji přemlouvat, vždyť už si tolikrát prosadila svoje a nic se nestalo, teda nikdy nic fatálního. Přesně tohle jsem si říkala celou tu dobu poté, co se za ní zavřely v práci dveře a kdy jsme se tam rozloučily. Tehdy jsem ještě netušila, že to bylo úplně naposledy... Něco ve mně však hlodalo. Hodiny na zdi kanceláře ukazovaly dvě odpoledne. Asi ve 14:20 jsem měla být v covid centru na antigenním testování, proto jsem se taky začala pomalu balit. Stále jsem měla před očima ty Anetčiny velké, smutné a unavené oči. Celou cestu

na testování jsem se dívala na mobil, jestli se v Praze něco nestalo, jestli někdo neskočil pod metro nebo se nepříhodilo něco jiného. Nikde nic nepsali, což mě trochu uklidnilo. Takové zprávy se přece šíří rychle... Proč to ve mně ale pořád hlodalo?

Po absolvování testu jsem se, uchlácholená internetem, rozhodla, že když Anet nejí žádné sladkosti, koupím jí ke dni žen aspoň nějaké ovoce. Vlezla jsem proto na Florenci do Billy a koupila tři krásná velká jablka. Vedle v lékárně jsem ještě preventivně vzala dva domácí antigenní testy, které tehdy nebyly moc k sehnání, a taky dva testy na přítomnost antiviru v organismu, a plánovala, jak si ho doma s Anetkou uděláme a zjistíme, jestli už jsme covid třeba neprodělaly. Pak jsem se metrem vydala na cestu k domovu, na Ládvi.

V mojí cílové stanici mě ještě napadlo, že koupím kytičku mamce, když je ten slavnostní den. Vstoupila jsem proto ve vestibulu metra do květinářství, ale přede mnou byl ještě jeden pán, tak jsem počkala, koupila hezkou růžičku, nechala si ji zabalit a spokojeně odcházela domů, že snad udělám všem ženám v rodině radost. S touto optimistickou myšlenkou jsem asi v 15:25 vstoupila do bytu. Zhruba o hodinu později, než pravděpodobně přišla domů Anetka. Okamžitě mi přišlo něco špatně... Znáte to, něco jako zlá předtucha! Pes i kočka zvláště pobíhali mezi dveřmi, jako kdyby mi chtěli rychle, jeden přes druhého, něco sdělit. Nahlédla jsem do obýváku, ale sedačka, kde Anetka obvykle sedávala a kreslila, pletla náramky a koukala na televizi, byla prázdná. Zavolala jsem její jméno... Nic... Otočila jsem hlavu vlevo, kde jsem letmým pohledem zaregistrovala otevřené dveře do jejího pokoje, a v tom jsem ji uviděla! Vykřikla jsem, odhodila všechny věci a běžela k ní. V polokleku visela na pásku od svého růžového froté županu, uvázaná ke stropnímu háku, který sloužil k zavěšení boxovacího pytle. Zmateně jsem ji, v bláhové naději, že jí pomůžu, nadzvedla, ale pak mě napadlo, že v bytě nikdo jiný není a že ji nemůžu držet a zároveň hledat něco k přeríznutí pásku. Tak jsem ji pustila, což byl hrozný moment, a běžela k psacímu stolu pro nůžky. Žádné jsem však neviděla. Tak jsem letěla do kuchyně, kde mi zrak padl na velké nůžky s červenou rukojetí. Vzala jsem je a za neustálých výkřiků „ne, ne, ne“ jsem běžela zpátky do pokojíčku, jednou rukou přestříhla pásek a druhou podpírala bezvládné tělo svého milovaného dítěte. Položila jsem ji na zem a mozek mi běžel na autopilota, říkal mi, že jí přece musím ještě

z krku odstříhnout tu smyčku. Teprve poté jsem volala 155. Na lince mě paní vyslechla, a přestože jsem byla strašně vyčerpáná, byla jsem schopná souvisle mluvit. Instruovala mě k nepřímé srdeční masáži a okamžitě vysílala záchranku i policii. Stále se mnou byla na lince a počítala se mnou frekvence stlačení... V tu chvíli mi můj otupělý, přesto fungující, mozek oznámil, že se záchranáři přece nemůžou dostat do domu, který je zavřený, natož do bytu... Svěřila jsem se s touto obavou paní na lince. Řekla, ať chvíli přestanu masírovat a běžím otevřít vstupní dveře domu a také dveře od bytu. Autopilot mojí hlavy zvedl výhružně prst a oznámil: „Ale utečou ti zvířata.“ V minutě jsem tedy ještě zavřela psa i kočku do oddělených místností, a pak šla teprve otevřít všechny dveře.

První u nás byla policie, paní na lince je instruovala, aby převzali masáž srdce, a mě poslali pryč. Pak už běželo všechno tak nějak mimo mě... Přijeli záchranáři, paní doktorka, všichni se ptali, co se stalo, jak se to seběhlo, chtěli moji občanku, doklady dcery, lékařské zprávy, v bytě byl šrumec, všichni dokola se ptali na to samé, jako kdyby si to mezi sebou neuměli říct. Pak jsem zaslechla, že obnovili životní funkce a dceru převážejí na Bulovku na ARO. Ufff... Spadl mi kámen ze srdce! Byla to taková prvotní radost, kdy si ještě neuvědomujete, že vůbec není vyhráno. Zůstala jsem v bytě se dvěma policisty a čekali jsme na příjezd kriminálky. Prý se u pokusu o sebevraždu musí prověřit, jestli nemohl být spáchán trestný čin. Žádný dopis na rozloučenou se nenašel. Mladí policisté, kteří se mnou v bytě celou dobu seděli a snažili se mě rozptýlit, nabízeli i psychologickou intervenci, tu jsem ale odmítla a požádala, zda můžu zavolat starší dceři, aby přijela ona. Nechtěla jsem jí do telefonu říkat, co se stalo, aby ji to úplně nezdrtilo, ale sama poznala, že došlo k něčemu hroznému. Musela jsem jí tedy říct pravdu a požádat, aby přijela i s přítelem a aby řídil on.

Po jejím příjezdu, a odjezdu všech policistů a kriminalistů, jsme obě hrozně moc plakaly, ale navzájem se ujišťovaly, že všechno dobře dopadne. Večer jsme konečně mohly zavolat na ARO, kde jsme se dozvěděly docela povzbudivé zprávy. Anetka je sice v umělém spánku, ale mimo ohrožení života, a jelikož je mladá, snad se z toho dostane. Tato zpráva nás uklidnila natolik, že už jsme si nepřipouštěly, že by to mohlo dopadnout jinak.

Druhý den, 9. března, jsme jely s Nikolkou na Bulovku na ARO. Překvapilo nás, že v době covidu nebylo potřeba, abychom se přezuly,

navlékly si sterilní plášť a odložily osobní věci. Stačilo si očistit boty a vydezinfikovat ruce, a pak jsme mohly vstoupit na „necovidové“ ARO, které bylo jen přes chodbu od toho „covidového“. To, co jsme uviděly, bylo opravdu strašné. Spousta hadiček, kabelů, monitorů, infuzí... Anetka vypadala, jako když spí – však vlastně taky spala. Přesto nás pohled na ni ukrutně bolel a dojímal až k pláči, vypadala tak křehce, tak zranitelně. Ach bože, děťátko moje, tohle přece nemůže být pravda! Přišlo mi to, jako když se dívám na nějaký hloupý film.

Chtěly jsme pochopitelně nějaké informace. Sestřička nám však řekla, že lékař je momentálně na covidovém oddělení, tudíž bychom musely čekat minimálně hodinu, než se vydezinfikuje a převlékne, a že bude lepší, když mu pak večer zavoláme. Tak jsme to i udělaly, ale tehdy už jsme tak optimistické informace nedostaly. „Anetčin stav se nelepší, má velký otok mozku, dávají jí léky, ale zatím bez odezvy.“ Pan doktor nabízel, abychom přišly na návštěvu, což bylo samo o sobě alarmující. Odmítly jsme s tím, že jsme tam před pár hodinami byly a pokud Anetka není při vědomí, tak ten pohled na ni znovu nezvládneme. Pan doktor řekl, že nyní nám nemůže nic zaručit ani slíbit a že pokud by se něco stalo, jestli nám má volat v průběhu noci. Nakonec jsme se domluvili, že zavolá až ráno.

Telefon zazvonil hned v sedm hodin... Bylo mi to všechno najednou tak jasné! Jemu to bylo samozřejmě jasné už večer, proto ta nabídka návštěvy, proto se ptal, jestli má kdyžtak volat v noci... Vyslechly jsme si nejhorší zprávu našeho života. Anetka 10. března 2021, deset minut po půlnoci, svůj boj se životem prohrála. Zhroutil se nám celý svět! Utěšovaly jsme se tím, že už je jí dobře a že ona to tak vlastně celou dobu chtěla, že byla statečná. Ale bolelo nás to a nepřestane bolet nikdy. Dostaly jsme dar být na tomto světě s naší milovanou holčičkou pouhých dvacet let. Mám právo říkat „pouhých“? Říkala jsem si, že někdo nemá to štěstí být na tomto světě ani den, někdo však žije třeba sto let. Přemýšlíte, jak je to nespravedlivé, proč to má každý jinak? Co strašného jsme udělaly, že nás tohle potkalo? Ano, člověk by si mohl donekonečna klást nespočet otázek, nakonec však zjistí, že to nemá cenu, že zpátky už se to stejně nevrátí. Možná by teď bylo hezké napsat, jaký tedy ten život s Anetkou byl a co tomuto smutnému konci předcházelo – vždyť život s ní byl tak pestrý... Dobře tedy:

Anetka se narodila jako moje druhá dcera. Přišla na svět z mého druhého manželství. Moc se jí na něj evidentně nechtělo, přenášela jsem ji skoro dva týdny, také se narodila s úctyhodnou váhou 4160 g. Na holčičku opravdu až až...

Od samého začátku všichni říkali, že měla být kluk, odmalička byla hodně živé dítě, všechno dělala dřív než ostatní, pohybově byla nepřekonatelná. Už asi v deseti měsících „utíkala“ z postýlky: měla fintu, kdy si stoupla a jeden paleček u nohy si zahákla nahoře o ohrádku, vši silou se přitáhla a prostě se přes tu ohrádku překulila ven. Že na druhou stranu přepadla, to jí vůbec nevadilo. A tak nějak to u ní bylo se vším. Jakmile se naučila chodit, tak nechodila, ale rovnou běhala. Takový maličký Forest Gump...

Ve školce nebyla její hyperaktivita úplně žádoucí, stále jsme slyšeli stížnosti, co komu provedla, že místo odpoledního spánku skáče po lehátkách a budí děti, odkud zase spadla nebo kde má bouli a podobně. Paní učitelky ji srovnávaly s Nikolkou, její o devět let starší sestrou, která prošla stejnou školkou a která byla Anetčiným naprostým opakem. Ale holt každé dítě je jiné a já si říkala, že se aspoň neztratí a bude pro život a tenhle svět dobře připravená. Bohužel jsem v té době vůbec netušila, jak hluboce se pletu...

Jelikož byla narozená v červenci a byla neposedná, vyřídili jsme odklad školní docházky a do školy šla až po sedmém roce života. Asi jsme udělali dobře, protože přes moje počáteční obavy ze školních povinností a z toho, jak zvládne ve škole sedět a dávat pozor, se do školního procesu zapojila velice dobře a škola jí po žádné strance nečinila obtíže. Dokonce bych řekla, že se hodně zklidnila, byla velmi svědomitá, chtěla mít dobré známky. Ve škole sice nijak nevyčnívala, nebyla středem kolektivu, ale ani žádným otloukánekem, vždycky měla nějakou kamarádku nebo kamaráda, se kterými trávila čas i po vyučování. Chodila do kroužků, prošla keramikou, tanečním kroužkem, výtvarným oborem na ZUŠ a v devíti letech se nadchla pro mažoretky. Na druhém stupni, po odchodu některých dětí na víceletá gymnázia, se rozpadly stávající kolektivy a škola se rozhodla udělat zcela nové třídy, aby nebyl někdo zvýhodněn tím, že zůstává v původní a někdo je naopak přesunut jinam.

To byl na základní škole asi první radikální zlom. Od šesté třídy se Anetce ve škole už tolik nelíbilo, měla už jen jednu kamarádku a dva kamarády, v kolektivu se objevila šikana, kouření, dokonce i drogy. Byla to velká sídlištní škola a my, ve snaze zabránit Anetce kontaktu s těmito

negativními vlivy, jsme ji s jejím souhlasem od sedmé třídy přeřadili do jiné školy v místě bydliště, která byla menší a v níž znala některé děti, které s ní kdysi chodily do školky.

Do nové školy se přes mírné obavy těšila a do kolektivu také docela dobře zapadla. Přesto se zkraje objevilo cosi, co by také mohlo zavánět lehkou šikanou. Moc o tom doma nemluvila, vše jsem od ní slyšela až po letech, kdy jsme řešily, čím vším si v dětství a mládí prošla. Jelikož byla hezká, spolužačky na ni žárlily a jako nováčkovi jí lepily na záda papírky nebo jí schovávaly věci. To vše se ale po čase urovnalo a Anetka dodělala základku s hezkými známkami i s partou dobrých spolužáků. Jen s jedním z nich měla ve svém nitru problém. Z oblíbeného spolužáka se v deváté třídě stal tak trochu její „kluk“, kterému chtěla vyhovět ve všem, co si přál, přestože to nebylo to, co by třeba tak úplně chtěla a na co by v té době byla zcela připravená. On jí pak za to řekl, že je pro něj jen jednou z mnoha a že má už jinou. To jí hrozně moc ublížilo a vrylo se jí to do srdce na celé další roky. Dá se říci, že i toto mohlo být počátkem jejího boje s demony. Každou noc v posteli brečela, nemohla usnout, úzkostmi trhala povlečení, začínala mít první myšlenky na to, že by bylo lepší nebýt. S tím se nám však v té době nesvěřila. Přes to všechno si po deváté třídě užila prázdniny a v září 2016 nastoupila do prvního ročníku střední zdravotnické školy, obor laboratorní asistent. Obor se jí zamlouval z toho důvodu, že v něm bylo hodně její milované chemie. Možná se ptáte: „A do této doby jste na ní opravdu vůbec nic nepozorovali?“ Ne, opravdu ne! Vypadala spokojeně, šťastně, byla hezká, šikovná, škola ji bavila.

První ročník střední školy zvládla hravě, a ještě navíc s velkým nadšením pro zvolený obor. O prázdninách před druhým ročníkem často opakovala, že už by mohly skončit, že už se těší zpátky do školy. Ale druhý ročník už nebyl tak radostný, jak jsme očekávaly. Před Vánoci absolvovala Anetka z důvodu neustálé bolesti kolene artroskopii, v pořadí již druhou. V té době se stále ještě snažila zůstat u svých milovaných mažoretek, ale škola a pak i bolest kolene tomu učinily přítrž. V závěru roku 2017 Anetce před očima skončil dědeček a ona si asi poprvé v životě uvědomila pomíjivost lidského života. V následujících dnech se psychicky zhroutila, když k této smutné události přibyla ještě další zpráva, že můj bývalý přítel, který znal Anetku od sedmi let a bral ji jako svou vlastní dceru, dostal infarkt a leží v nemocnici po složité operaci srdce.

Všechny tyto události na ni zapůsobily hrozivou silou a Anetka se nám konečně svěřila se vším, co ji do té doby, již asi od patnácti let, trápilo. Sdělila nám, že už několikrát volala na linku bezpečí s tím, že neví, co se s ní děje, ale že má chuť nebýt, že ji nic netěší, nikdo jí nerozumí, nevidí smysl života. Poté, co ze sebe všechny tyto, do té doby tajné, pocity konečně dostala a sdělila je mně a svojí sestře, ulevilo se jí. Jen my jsme si ještě nějakou dobu myslely, že je to jen dospíváním, smutkem ze ztráty dědečka, náročnou studijní látkou, šikanou ve škole. (Od teď budu psát převážně v ženském rodě, tudíž s ypsilonem, jelikož se většina věcí už týkala hlavně mě, Anetky a její sestry). Přesto jsem pro ni co nejrychleji vyhledala dětskou psychiatricku, ke které jsme ihned začátkem roku 2018 zašly. Promluvila si se mnou, s Anetkou, s námi oběma dohromady a zkonstatovala v podstatě to samé, co se honilo hlavou i mně. Předepsala však Anetce první antidepressiva, a než zaberou, tak ještě léky na uklidnění.

Poté, co začala Anet užívat předepsané léky, nebyla schopna normálně fungovat, usínala v hromadné dopravě, ve škole, motala se jí hlava, špatně se soustředila, měla problémy s pamětí. Ve škole si z ní tím spíš ještě dělali legraci a ani učitelé této změně nerozuměli. Zhruba o měsíc později mi volali ze školy, že museli Anetce zavolat záchranku, protože se pořezala na ruce, a že ji odvezli do Motola. Jela jsem hned za ní. Po prvotním ošetření, kdy rány nebyly nijak hluboké, k ní však automaticky zavolali dětského psychiatra, který rozhodl o hospitalizaci. Všechno to pro mě bylo jako ve špatném filmu, ve snu by mě nenapadlo, že se to děje opravdu nám a že náš do té doby klidný život udělá takovou radikální otočku. Už si přesně nepamatuji, jak dlouho byla na dětské psychiatrii hospitalizovaná poprvé, možná dva až tři týdny. Poté ji pustili na zkoušku domů a do školy. Situace se ale opakovala a opět mi volala třídní učitelka, že Anet odjela pořezaná sanitkou do Motola a že tentokrát to ale bylo opravdu ošklivé. Strašně jsem se vylekala a znovu jela za ní.

Našla jsem ji s ovázanou rukou na urgentním příjmu a v tu chvíli, pod dojmem všech okolností, jsem na ni začala křičet, proč to dělá, jestli je normální, co tím sleduje a jestli jí dochází, co tím všem okolo způsobuje. Dneska se za tuto reakci hluboce stydím, ale tenkrát jsem si myslela, že je to jen nějaký její protest proti škole, šikanujícím spolužačkám nebo nechápavým učitelům. Celé té situaci jsem ani za mák nerozuměla, v té době jsem znala asi jen dvě duševní poruchy a nikdy by mě nenapadlo, že exis-